

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ
ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ
ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ – ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩι ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΧΑΡΙΝ, ΕΛΕΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

* * *

Τιμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί Ἱεράρχαι καί πεφιλημένα τέκνα,

Ἄνωθεν εὐδοκία ἐορτάζομεν καί ἐφέτος ἐν ψαλμοῖς καί ὕμνοις καί ᾠδαῖς πνευματικαῖς τήν κατά σάρκα Γέννησιν τοῦ προαιωνίου Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τήν φανέρωσιν δηλονότι τοῦ μυστηρίου τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου. Κατά τόν Ἅγιον Νικόλαον Καβάσιλαν, τά τελούμενα εἰς τήν Θεῖαν Λειτουργίαν εἶναι «τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου μυσταγωγία», τό δέ ἐν τοῖς προομιῖοις αὐτῆς δοξολογικόν «Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» μαρτυρεῖ «ὅτι διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου πρῶτον ἐμάνθανον οἱ ἄνθρωποι ὡς εἶη τρία πρόσωπα ὁ Θεός»¹. Ὁ ἱερός πατήρ διακηρύττει ὅτι ὁ Κύριος καί Σωτήρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός «τόν ἀληθινόν ἄνθρωπον καί τέλειον καί τρόπων καί ζωῆς καί τῶν ἄλλων ἕνεκα πάντων πρῶτος καί μόνος ἔδειξεν»².

Ἡ πρόσληψις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ καί ἡ διάνοξις τῆς ὁδοῦ τῆς κατά χάριν θεώσεως εἰς τόν ἄνθρωπον προσδίδουν εἰς αὐτόν ἀνυπέρβλητον ἀξίαν. Ἡ λήθη αὐτῆς τῆς ἀληθείας ὀδηγεῖ εἰς μείωσιν τοῦ σεβασμοῦ πρός τό ἀνθρώπινον πρόσωπον. Ἡ ἄρνησις τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου ὄχι μόνον δέν τόν ἀπελευθερώνει, ἀλλά ὀδηγεῖ εἰς ποικίλας συρρικνώσεις καί διχασμούς. Ἄνευ συνειδήσεως τῆς θείας προελεύσεώς του καί τῆς ἐλπίδος τῆς αἰωνιότητος, ὁ ἄνθρωπος δυσκολεύεται νά παραμείνη ἀνθρώπινος, ἀδυνατεῖ νά διαχειρισθῇ τās ἀντιφάσεις τῆς «ἀνθρωπίνης καταστάσεως».

Ἡ χριστιανική κατανόησις τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως προσφέρει λύσιν τῶν προβλημάτων, τά ὅποια δημιουργοῦν ἡ βία, ὁ πόλεμος καί ἡ ἀδικία εἰς τόν κόσμον μας.

¹ Εἰς τήν Θεῖαν Λειτουργίαν, ΙΒ', ΡΓ 150, 392D.

² Περί τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, ΣΤ', ΡΓ 150, 680C.

Ο σεβασμός του ανθρώπινου προσώπου, ή ειρήνη και ή δικαιοσύνη είναι δῶρον του Θεού, ή ἐγκαθίδρυσις ὅμως τῆς κομισθείσης ὑπό του Χριστοῦ ειρήνης ἀπαιτεῖ συμμετοχήν καί συνεργίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἡ χριστιανική τοποθέτησις εἰς τό θέμα του ἀγῶνος διά τήν ειρήνην συγκροτεῖται διά τῶν λόγων του Σωτήρος Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εὐαγγελίζεται τήν ειρήνην, χαιρετᾷ μέ τό «Εἰρήνη ὑμῖν» καί παροτρύνει τούς ἀνθρώπους νά ἀγαποῦν τούς ἐχθρούς των³. Ἡ ἐν Χριστῷ ἀποκάλυψις χαρακτηρίζεται ὡς «εὐαγγέλιον τῆς ειρήνης»⁴. Αὐτό σημαίνει ὅτι δι' ἡμᾶς τούς Χριστιανούς, ή ὁδός πρὸς τήν ειρήνην εἶναι ή ειρήνη, ὅτι ή μή βία, ὁ διάλογος, ή ἀγάπη, ή συγχώρησις καί ή καταλλαγή ἔχουν προτεραιότητα ἀπέναντι εἰς ἄλλας μορφάς ἐπιλύσεως διαφορῶν. Μέ σαφήνειαν περιγράφεται η θεολογία τῆς ειρήνης εἰς τό κείμενον του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «"Ὑπέρ τῆς του κόσμου ζωῆς". Τό κοινωνικό ἦθος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» (2020): «Τίποτε δέν ἀντιτίθεται περισσότερο στό θέλημα του Θεοῦ γιά τά πλάσματά Του πού ἔχουν δημιουργηθεῖ κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσή Του, ἀπό τή βία πού ἀσκεῖται ἐναντίον του πλησίον... Μποροῦμε ὀρθά νά ἰσχυριστοῦμε ὅτι ή βία ἀποτελεῖ τήν κατ' ἐξοχήν ἁμαρτία. Πρόκειται γιά τήν τέλεια ἀντίθεση μεταξύ τῆς κτιστῆς μας φύσης καί τῆς ὑπερφυσικῆς μας κλήσης πρὸς ἀναζήτηση τῆς ἀγαπητικῆς ἔνωσης μέ τόν Θεό καί τόν πλησίον μας... Ἡ ειρήνη ἀποτελεῖ μία πραγματική ἀποκάλυψη τῆς βαθύτερης πραγματικότητος τῆς δημιουργίας σύμφωνα πρὸς τό θέλημα του Θεοῦ, καί τῆς μορφῆς ὅπως τήν σχεδίασε Ἐκεῖνος κατά τίς αἰώνιες βουλές Του»⁵.

Ἡ ειρήνη δέν εἶναι δεδομένη καί αὐτονόητος, ἀλλά χρέος, κατόρθωμα, διαρκῆς μέριμνα καί ἀδιάκοπος ἀγών διά τήν διατήρησίν της. Δέν ὑπάρχουν αὐτοματισμοί καί μόνιμοι συνταγαί. Ἀπέναντι εἰς τὰς ἐκάστοτε ἀπειλάς τῆς ειρήνης ἀπαιτεῖται ἐγρήγορσις, βούλησις διά λύσιν τῶν προβλημάτων διά μέσου του διαλόγου. Οἱ μεγάλοι ἥρωες τῆς πολιτικῆς εἶναι οἱ ἀγωνισταί τῆς ειρήνης. Ἡμεῖς συνεχίζομεν νά τονίζομεν τόν εἰρηνοποιητικόν ρόλον τῶν θρησκευτῶν, εἰς μίαν ἐποχήν κατά τήν ὁποῖαν ἀσκεῖται κριτική εἰς τὰς θρησκείας, ἐπειδή, ἀντί νά ἀναδεικνύωνται δυνάμεις ειρήνης, ἀλληλεγγύης καί καταλλαγῆς, τροφοδοτοῦν τόν φανατισμόν καί τήν βίαν «ἐν ὀνόματι του Θεοῦ: Πρόκειται περί ἀλλοτριώσεως τῆς θρησκευτικῆς πίστεως καί ὄχι περί συμφυοῦς μέ αὐτήν φαινομένου. Ἡ γνησία πίστις εἰς τόν Θεόν εἶναι ὁ αὐστηρότερος κριτής του θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ. Αἱ θρησκείαι εἶναι οἱ φυσικοί σύμμαχοι ὅλων τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται διά τήν ειρήνην, τήν δικαιοσύνην καί τήν προστασίαν τῆς κτίσεως ἀπό τήν ἀνθρωπογενῆ καταστροφήν.

Ἡ ἀνθρωπότης τιμᾷ ἐφέτος τήν 75^{ην} ἐπέτειον τῆς Οἰκουμενικῆς Διακηρύξεως τῶν δικαιωμάτων του ἀνθρώπου (10 Δεκεμβρίου 1948), ή ὁποῖα ἀποτελεῖ σύνοψιν τῶν

³ Βλ. Ματθ, ε', 44.

⁴ Ἐφεσ. στ', 15.

⁵ § 42, 43 καί 44.

θεμελιωδῶν ἀνθρωπιστικῶν ιδεωδῶν καί ἀξιῶν, «τό κοινόν ἰδανικόν, εἰς τό ὁποῖον πρέπει νά κατατείνουσι ὅλοι οἱ λαοί καί ὅλα τά ἔθνη». Τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, κεντρικόν σημεῖον ἀναφορᾶς τῶν ὁποίων εἶναι ἡ προστασία τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας καί τῶν ἀτομικῶν, κοινωνικῶν, πολιτισμικῶν, οικονομικῶν καί περιβαλλοντικῶν ὅρων της, κατανοοῦνται εἰς τήν ἀρχικήν δυναμικήν των, ἐάν ἀναγνωρισθοῦν ὡς θεμέλιον καί κριτήριον τῆς παγκοσμίου εἰρήνης, τήν ὁποίαν συνδέουν μέ τήν ἐλευθερίαν καί τήν δικαιοσύνην. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, τό μέλλον τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς εἰρήνης συνδέεται καί μέ τήν συμβολήν τῶν θρησκευτικῶν εἰς τήν ὑπόθεσιν τοῦ σεβασμοῦ καί τῆς πραγματώσεώς των.

Μέ τοιαύτας σκέψεις καί ἐόρτια αἰσθήματα, ἐν πλήρει βεβαιότητι ὅτι ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καθ' ἑαυτήν ἀποτελεῖ ἀντίστασιν εἰς τόν ἀπανθρωπισμόν, ἀπό ὅπου καί ἂν αὐτός προέρχεται, καλοῦντες πάντας ὑμᾶς εἰς τόν καλόν ἀγῶνα τῆς οἰκοδομῆς ἑνός πολιτισμοῦ εἰρήνης καί καταλλαγῆς, εἰς τόν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος θά βλέπη εἰς τό πρόσωπον τοῦ συνανθρώπου του τόν ἀδελφόν καί τόν φίλον καί ὄχι τόν ἐπίβουλον καί τόν ἐχθρόν, καί ὑπενθυμίζοντες εἰς ὑμᾶς πάντας, ἀδελφοί καί τέκνα, ὅτι τά Χριστούγεννα εἶναι καιρός αὐτογνωσίας καί εὐχαριστίας, ἀποκαλύψεως τῆς διαφορᾶς μεταξύ Θεανθρώπου καί «ἀνθρωποθεοῦ», συνειδητοποιήσεως τοῦ «μεγάλου θαύματος» τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας καί τῆς ἰάσεως τοῦ «μεγάλου τραύματος» τῆς ἀλλοτριώσεως ἀπό τόν Θεόν, κλίνομεν εὐλαβῶς τό γόνυ ἐνώπιον τῆς κρατούσης ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῆς τόν σαρκωθέντα Λόγον Θεομήτορος Μαριάμ, μεταφέροντες δέ πρός ὑμᾶς τήν εὐλογίαν τῆς Μητρὸς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας, εὐχόμεθα αἴσιον, ὑγιερὸν, εὐκαρπον, εἰρηνικόν καί εὐφρόσυνον τόν ἐπερχόμενον νέον ἐνιαυτόν τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου.

Χριστούγεννα ,βκγ'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

Ἀναγνωσθήτω ἐπ' ἐκκλησίας κατὰ τήν Θεῖαν Λειτουργίαν τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων, μετὰ τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον.